

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 6C/31/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113202431
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5113202431.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom Mgr. Andrejom Kekelym v právnej veci navrhovateľa: JUDr. Vladimír Herich, PhD., správca konkurznej podstaty úpadcu Považské chemické závody, a. s. „v konkurze“, so sídlom M. R. Štefánika 71, 010 01 Žilina, IČO: 31 628 117, s miestom výkonu činnosti Dončova 13, 034 00 Ružomberok, proti odporcovi: T. U. A., M. XX.XX.XXXX, Q. Č. XXXX/XX, XXX XX Ž. - Q., Š. G.Č. P., zastúpený splnomocneným zástupcom L. U. A., M. XX.XX.XXXX, Q. D. XXXX/XXA, XXX XX Ž. - A., o náhradu škody vo výške 144.499,79 eur s prísl., takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n ý zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.000,- eur spolu so sumou 18.591,78 eur ako úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 17.02.2012 do 10.07.2012 a spolu s úrokmi z omeškania:

- vo výške 8,75 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 11.07.2012 do 07.07.2014
- vo výške 8,75 % ročne zo sumy 387.000,- eur od 08.07.2014 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Návrh v časti o zaplatenie sumy 142.499,79 eur z a m i e t a.

O trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom zo dňa 17.01.2013 doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 25.01.2013 sa navrhovateľ domáhal pôvodne voči odporcovi (pôvodne označenému ako odporca I.) a súčasne voči jeho manželke Q.V. A. ako odporkyňi II. rozhodnutia súdu, ktorým by boli odporcovia zaviazaní zaplatiť navrhovateľovi sumu 520.000,- eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 520.000,- eur za obdobie od 17.02.2012 do 10.07.2012 v kapitalizovanej sume 18.591,78 eur a úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 11.07.2012 do zaplatenia.

Navrhovateľ návrh skutkovo odôvodnil tým, že odporca bol správcom konkurznej podstaty úpadcu Považské chemické závody, a. s. „v konkurze“, so sídlom M. R. Štefánika 71, 010 01 Žilina, IČO: 31 628 117 (ďalej len „Úpadca“), na základe uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 27K/232/2002 zo dňa 19.12.2003. Pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty Úpadcu získal finančné prostriedky speňažením majetku úpadcu a na základe Konečnej správy o stave speňažovania konkurznej podstaty, spolu s vyúčtovaním odmeny a výdavkov správcu zo dňa 16.07.2010, ako aj na základe opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27K/232/2002-562 zo dňa 20.08.2010, právoplatného dňa 30.08.2010, mal mať v správe finančné prostriedky určené na rozdelenie pre prihlásených veriteľov, v sume 560.000,- eur. Vzhľadom na skutočnosť, že finančné prostriedky, ktoré si vybral ako pôžičku bez súhlasu súdu, na účet Úpadcu nevrátil, nepredložil výpisy z účtu Úpadcu a nedoplnil požadované údaje potrebné ku schváleniu predloženej konečnej správy, Krajský súd v Banskej Bystrici ho z funkcie správcu konkurznej podstaty Úpadcu odvolal uznesením č. k. 27K/232/2002-

Že zo dňa 24.08.2011, právoplatným dňa 08.11.2011. Do funkcie správcu konkurznej podstaty v tejto veci bol tak následne ustanovený navrhovateľ. Ďalej navrhovateľ uviedol, že na základe ust. § 147 ods. 1 Občianskeho zákonníka pohľadávka veriteľa len jedného z manželov, ktorá vznikla za trvania manželstva, môže byť pri výkone rozhodnutia uspokojená i z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“), z uvedeného právneho titulu podáva návrh na náhradu škody tak proti odporcovi, ako aj proti odporkyňi II. Povinnosťou správcu konkurznej podstaty je v zmysle zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (na tento konkurz sa vzťahuje uvedený zákon) spravovať majetok úpadcu s odbornou starostlivosťou. V dôsledku toho preto ako nový správca vyzval odporcu ako predchádzajúceho správcu, aby doplnil chýbajúce finančné prostriedky v sume 560.000,- eur do konkurznej podstaty. Odporca dňa 16.02.2012 uznal svoj záväzok čo do výšky a dôvodu v sume 560.000,- eur. Odporca povinnosť vrátiť finančné prostriedky splnil čiastočne, a to v rozsahu 40.000,- eur pripísaním na účet navrhovateľa. Zvyšná časť finančných prostriedkov vo výške 520.000,- eur nebola doposiaľ vrátená, čím je veriteľom Úpadcu spôsobovaná škoda. Odo dňa uznania dlhu odporcom si tak navrhovateľ uplatňuje v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka i úroky z omeškania vo výške stanovených úrokových sadzieb ECB za neplnenie peňažného dlhu vo výške 520.000,- eur. Ďalej navrhovateľ považoval za potrebné uviesť, že voči odporcovi prebieha aj trestné stíhanie pre podozrenie z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vedené Okresným riaditeľstvom Policajného zboru v Žiline pod ČVS: ORP-207/QEK-ZA-2011 zo dňa 02.02.2012. Trestné stíhanie ku dňu spísania návrhu nebolo ukončené. V zmysle ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak podáva návrh o náhradu škody z dôvodu porušenia právnej povinnosti odporcu stanovenej v ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo súd. Táto zákonná povinnosť bola zo strany odporcu porušená tým, že si svojvoľne vybral, bez súhlasu konkurzného súdu, finančné prostriedky úpadcu vo výške 560.000,- eur a doposiaľ nevrátil finančné prostriedky vo výške 520.000,- eur.

Odporca II. sa k návrhu na začatie konania vyjadril v podaní zo dňa 12.05.2014, v ktorom k uplatňovanému nároku voči nemu uviedol, že pohľadávku navrhovateľa uznal, podnikol kroky na čiastočné splatenie pohľadávky, má záujem vysporiadať pohľadávku navrhovateľa mimosúdne a realizuje predaj svojho majetku v prospech navrhovateľa. Je tak presvedčený, že pohľadávku vyporiada mimosúdne.

Odporca v ďalšom podaní zo dňa 16.01.2015 uviedol, že základ nároku navrhovateľa písomne uznal a teda ho nepovažuje medzi účastníkmi za sporný.

Súd uznesením č. k. 6C/31/2013-112 zo dňa 09.10.2014 konanie o návrhu navrhovateľa proti odporcovi v časti o náhradu škody vo výške 385.000,- eur zastavil a súčasne návrh navrhovateľa proti odporkyňi II. vylúčil na samostatné konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v časti prvého výroku dňa 11.11.2014 a v časti druhého výroku dňa 24.10.2014. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil v časti prvého výroku tým, že Okresný súd Žilina rozsudkom spis. zn. 22T/63/2013 zo dňa 07.10.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi prokurátorom a odporcom ako obžalovaným a ktorým súčasne aj uložil povinnosť odporcovi nahradiť navrhovateľovi ako poškodenému v uvedenej trestnej veci škodu vo výške 385.000,- eur. Súd mal tak za to, že vo veci návrhu navrhovateľa voči odporcovi v časti o zaplatenie sumy 385.000,- eur ide o prekážku veci rozhodnutej (res iudicata) podľa ust. § 159 ods. 3 O.s.p., a preto konanie v tejto časti podľa ust. § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p. zastavil. V časti druhého výroku súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 112 ods. 2 O.s.p. vo väzbe na prvý výrok tým, že vo vzťahu k obom odporcom už nejde o ten istý predmet konania (voči každému je tak uplatnená pohľadávka ďalej už v inej výške) a súčasne, že v danom prípade u odporcov nejde o nerozlučné spoločenstvo podľa ust. § 91 ods. 2 O.s.p.

Vec návrhu navrhovateľa proti odporkyňi II. (ďalej už len ako „odporkyňa“) bola následne zapísaná pod spis. zn. 7C/360/2014.

Na pojednávaní dňa 24.02.2015 navrhovateľ zobral návrh na začatie konania v časti o zaplatenie sumy 133.000,- eur späť z dôvodu, že po začatí konania obdržal dňa 07.07.2014 na svoj účet sumu 133.000,- eur ako výťažok z predaja nehnuteľného majetku odporcu. Súčasne na tomto pojednávaní navrhovateľ rozšíril návrh na začatie konania uplatnením nároku na zaplatenie ďalšej sumy 142.499,79 eur, pričom takto uplatnený nárok vymedzil tak, že odporcom ako správcou konkurznej podstaty Úpadcu v konkurze však bola vybratá a nevrátená vyššia suma, ako bola pôvodne návrhom na začatie konania uplatnená čiastka 520.000,- Sk, a to čiastka 702.499,79 eur (21.163.058,70 Sk), ktorú odporca pôvodne do konkurznej podstaty nevrátil. Od čiastky 702.499,79 eur tak odpočítal sumu 40.000,- eur, ktorú odporca

vrátil ešte pred podaním návrhu na začatie konania, ďalej sumu 385.000,- eur (zodpovedajúcu sume, ktorú zaplatiť navrhovateľovi bol odporca zaviazaný v trestnom konaní rozsudkom Okresného súdu Žilina spis. zn. 22T/63/2013 zo dňa 07.10.2014), ďalej sumu 133.000,- eur (zodpovedajúcu odporcom uhradenej sume 133.000,- eur dňa 07.07.2014), pričom tak tento rozdiel je v sume 144.499,79 eur (702.499,79 eur - 40.000,- eur - 385.000,- eur - 133.000,- eur = 144.499,79 eur). Keďže sa tak po späťvzatí návrhu na začatie konania v rozsahu zaplata sumy 133.000,- eur a zastavení konania o návrhu v časti o zaplata sumy 385.000,- eur z pohľadu pôvodne žalovaného nároku domáha zaplata zvyšnej časti pôvodne uplatňovanej sumy 520.000,- eur, t. j. sumy 2.000,- eur, uplatňuje si tak na základe skutkových dôvodov opísaných vo výroku rozsudku Okresného súdu Žilina spis. zn. 22T/63/2013 zo dňa 07.10.2014 zvyšnú čiastku do celkovej sumy 702.499,79 eur, t. j. sumu 142.499,79 eur.

Súd tak na základe späťvzatia návrhu na začatie konania v časti o zaplata sumy 133.000,- eur navrhovateľom na pojednávaní dňa 24.02.2015 za súčasného súhlasu odporcu s týmto späťvzatím vyjadreného prostredníctvom jeho splnomocneného zástupcu na pojednávaní dňa 24.02.2015 konanie o návrhu v časti o zaplata sumy 133.000,- eur podľa ust. § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil uznesením č. k. 6C/31/2013-129 zo dňa 17.04.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.05.2015.

Je možné konštatovať, že navrhovateľ sa tak mienil po späťvzatí návrhu v časti o zaplata pôvodne žalovanej sumy 133.000,- eur a rozšírení návrhu na začatie konania o zaplata sumy 142.499,79 eur domáhať voči odporcovi plnenia v rozsahu zaplata sumy 144.499,79 eur spolu so sumou 18.591,78 eur ako úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 17.02.2012 do 10.07.2012 a spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 11.07.2012 do zaplata. Súd tak v ďalšom uznesení č. k. 6C/31/2013-133 zo dňa 05.11.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 09.11.2015, podľa ust. § 95 ods. 1 O.s.p. pripustil zmenu návrhu v zmysle podania navrhovateľa urobeného ústne do zápisnice o pojednávaní dňa 24.02.2015 v nasledovnom znení navrhovaného rozsudového výroku (petitu): Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 144.499,79 eur spolu so sumou 18.591,78 eur ako úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 17.02.2012 do 10.07.2012 a spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 11.07.2012 do zaplata a nahradiť navrhovateľovi trovy konania.

Súd tak vec prejednal, vo veci vykonal dokazovanie a rozhodol na pojednávaní dňa 04.12.2016 za účasti navrhovateľa, ako aj splnomocneného zástupcu odporcu a podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti odporcu, ktorý ospravedlnil svoju osobnú neúčast' na pojednávaní vo veci prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu na pojednávaní dňa 24.02.2015, keďže ju považoval za nadbytočnú, pričom o odročenie pojednávania nežiadal.

Navrhovateľ zotrval na pojednávaní v plnom rozsahu na návrhu v podobe, ako bola pripustená súdom uznesením č. k. 6C/31/2013-133 zo dňa 05.11.2015.

Splnomocnený zástupca odporcu sa na pojednávaní k samotnému návrhu vyjadril, že odporca žiadnym spôsobom nespochybňuje, že svojim konaním spôsobil navrhovateľovi škodu. Koniec koncov záväzok na náhradu tejto škody aj písomne uznal, čo do dôvodu a výšky, toto uznanie sa týkalo škody vo výške 560.000,- eur. Z toho čiastočne už bola škoda nahradená. Pokiaľ ide o rozšírenie návrhu odporca sa nevie bližšie vyjadriť k výške tohto rozšírenia, keďže neboli predložené podklady. Vychádzajúc z toho, že navrhovateľ svoj návrh odôvodňuje zodpovednosťou odporcu za škodu, je na navrhovateľovi, aby preukázal výšku tejto škody. Z opatrnosti však odporca vznáša námietku premlčania, a to vo vzťahu k sume 142.499,79 eur, ktorá predstavuje sumu, o ktorú bol návrh rozšírený. Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že odporca celkovo vybral z účtu úpadcu, teda navrhovateľa, sumu 21.163.058,70 Sk, t. j. 702.499,79 eur a teda spôsobil navrhovateľovi škodu v tomto rozsahu, tak na druhej strane odporca tvrdí, že navrhovateľ o tejto skutočnosti musel, resp. mohol a mal, vedieť ešte pred podaním samotného návrhu už minimálne v roku 2011 na základe uznesenia vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania musel vedieť. Inými slovami už pri podávaní návrhu musel vedieť, že škoda bude zrejme vyššia ako uplatňuje a dokonca mal túto škodu aj presne vyčíslenú v listine, ktorá bola prílohou návrhu na začatie konania. Keďže návrh bol podaný 21.01.2013 a následne bol návrh rozšírený až 24.02.2015, čiže uplynula viac ako 2 ročná lehota, odporca má za to, že nebol návrh uplatnený, právne uplatnený v premlčacej lehote. K uplatnenému nároku na zaplata úrokov z omeškania sa splnomocnený zástupca odporcu vyjadril tak, že by bolo potrebné vo výroku rozhodnutia súdu zohľadniť skutočnosť, že žalovaná suma bola čiastočne uhradená, a to dňa 07.07.2014 v sume 133.000,- eur, a to na účet úpadcu. Takáto skutočnosť by mala byť potom reflektovaná vo výrokovej časti rozhodnutia.

Navrhovateľ sa k uplatnenej námietke premlčania na pojednávaní vyjadril tak, že poukazuje na to, že dôvod škody je jasný, pričom má za to, že námietka premlčania je neprípustná. Pôvod celého konania odporcu je v trestnom konaní a hovoriť tak o premlčaní je absolútne nedôvodné. Poukazuje na to, že

ide o ten istý nárok, ako bol uplatnený návrhom pôvodne, ako bol podaný na súde. Ide teda o tie isté výbery, ktorými odporca spôsobil škodu.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi produkovanými navrhovateľom a zabezpečenými podľa ust. § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. súdom, pričom dospel k nasledovným skutkovým zisteniam.

Krajský súd v Banskej Bystrici opatrením č. k. 27K/232/2002-562 zo dňa 20.08.2010, ktoré podľa doložky na ňom vyznačenej nadobudlo právoplatnosť dňa 30.08.2010 (fotokópia na č. l. 10 spisu), uložil odporcovi ako správci konkurznej podstaty Úpadcu nasledovné pokyny: oznámiť súdu, aké úkony správca vykonal pre navrátenie finančných prostriedkov vo výške 560.000,- eur na účet úpadcu, uviedol, v akom rozsahu boli finančné prostriedky získané späť na účet úpadcu, a to v lehote 7 dní od doručenia opatrenia. Z odôvodnenia predmetného opatrenia vyplýva, že v priebehu konkurzu súd zistil, že správca odporca použil finančné prostriedky získané v konkurze ako vklad do nebankového subjektu, príp. iným súdom neschváleným spôsobom.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 27K 232/2002-Že-591 zo dňa 24.08.2011, ktoré podľa doložky na ňom vyznačenej nadobudlo právoplatnosť dňa 08.11.2011 (fotokópia na č. l. 11 spisu), zbavil odporcu funkcie správcu konkurznej podstaty Úpadcu a ustanovil za správcu konkurznej podstaty Úpadcu navrhovateľa. Zároveň uložil odporcovi ako doterajšiemu správci povinnosť riadne informovať novoustanoveného správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Súčasne uložil navrhovateľovi povinnosť doplniť predloženú konečnú správu o speňažení konkurznej podstaty úpadcu a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu, a to v lehote 30 dní od právoplatnosti uznesenia a povinnosť predložiť do 15 dní od právoplatnosti uznesenia podpísaný protokol o odovzdaní a prevzatí všetkých dokladov.

Zo zápisnice vyhotovenej dňa 16.02.2012 navrhovateľom ako správcom konkurznej podstaty Úpadcu pod spis. zn. 27K 232/2002 S619 označenej ako „Zápisnica z úkonu správcu v konkurze na Úpadcu“ (fotokópia na č. l. 13 spisu) vyplýva, že odporca ako predchádzajúci správca konkurznej podstaty Úpadcu sa dostavil k navrhovateľovi ohľadom odovzdania správcovskej veci a finančných prostriedkov a medzi iným na otázku navrhovateľa, ako sa vypořádajú - vrátia finančné prostriedky, ktoré patria do konkurzu a boli získané speňažením konkurznej podstaty, uviedol, že sumu 560.000,- eur uznáva, čo do výšky a dôvodu (suma obsahuje aj jeho časť nevyplatennej odmeny) a svoj záväzok vypořádava speňažením svojich nehnuteľností, príp. získaním pôžičky. Zároveň bolo medzi navrhovateľom a odporcom dohodnuté, že odporca vráti časť finančných prostriedkov do 1 mesiaca a zároveň sa uzavrie zmluva o záložnom práve na trojizbový byt v BSM - G.Á. XX, Ž.. Zápisnica bola vlastnoručne podpísaná navrhovateľom a odporcom.

Dňa 02.02.2012 vydal vyšetrovateľ PZ mjr. T. T. A. uznesenie ČVS: ORP-207-ZA-2011, ktorým rozhodol, že podľa ust. § 206 ods. 1 trestného poriadku stíha odporcu ako obvineného za obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona, lebo na podklade skutočností zistených po začatí trestného stíhania je dostatočne odôvodnený záver, že obvinený odporca v pozícii správcu konkurznej podstaty medzi iným aj v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok Úpadcu, kde konkurzné konanie sa vedie na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod spis. zn. 27K/232/2002, v čase od 10.05.2004 do 30.12.2010 vykonal výbery finančnej hotovosti z účtu Úpadcu vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a. s. č. XXXXXXXX/XXXX v celkovej výške 21.163.508,70 Sk (702.499,79 eur) a ďalej z tohto účtu vykonal prevody finančných hotovostí na svoje súkromné účty vedené vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX dňa 12.06.2006, 23.08.2006 a 09.10.2006 v celkovej výške 540.000,- Sk vykonal prevod na svoj účet vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s. č. XXXXXXXX/XXXX dňa 21.03.2005 v sume 120.000,- Sk a vykonal prevod na svoj účet v UniCredit Bank Slovakia, a.s. č. XXXXXXXX/XXXX dňa 12.07.2006 v sume 150.000,- Sk a z účtu Úpadcu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. vykonal pri jeho uzavretí dňa 06.04.2009 výber hotovosti 3.083,83 eur, pričom Krajskému súdu v Banskej Bystrici ako konkurznému súdu oznámil, že tieto finančné prostriedky z účtov Úpadcu získané zo speňaženého majetku konkurznej podstaty Úpadcu, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov Úpadcu, požičal v sume 560.000,- eur z majetku Úpadcu sebe ako fyzickej osobe, a to aj napriek tomu, že ako správca konkurznej podstaty bol povinný podľa ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov pri výkone svojej funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, ku ktorej v zmysle výkladu tejto povinnosti patrí aj ukladanie finančných prostriedkov správcami výlučne v bankách, ako dlhodobou konštantnou a zákonom dovolenou praxou správy finančných prostriedkov správcami v konkurzných konaniach, pričom takým porušením zo zákona mu vyplývajúcej povinnosti, keďže ním deklarované požičané prostriedky neboli vrátené na účet Úpadcu do 31.12.2011, spôsobil Úpadcovi škodu. Vyšetrovateľ PZ svoje rozhodnutie odôvodnil

mimo iné aj s poukazom na to, že z podnetu Krajského súdu v Banskej Bystrici adresovanému Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici, doplneného o písomnú správu súdu k podnetu vyplynulo podozrenie zo spáchania trestného činu v súvislosti so skutočnosťou, že správca - odporca požičil peniaze v sume 560.000,- eur z majetku Úpadcu sebe ako fyzickej osobe, pričom súdu uviedol, že tieto peniaze sú zabezpečené a budú na účte Úpadcu najneskôr do 30.10.2010. Na základe tohto podnetu začal vyšetrovateľ PZ OKP OR PZ v Banskej Bystrici dňa 01.01.2011 trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1. a ods. 4 písm. a) Trestného zákona. Z listín získaných zo spisu Krajského súdu v banskej Bystrici spis. zn. 27K/232/2002 je dokázané, že odporca bol ustanovený za predbežného správcu konkurznej podstaty Úpadcu dňa 07.04.2003, za správcu konkurznej podstaty dňa 27.01.2004, dňa 10.06.2010 bol spísaný úradný záznam z telefonického oznámenia správcu, že získané finančné prostriedky vo výške cca 560.00,- eur použil ako pôžičku pre fyzickú osobu T. U. A., dňa 16.07.2010 predložil správca Konečnú správu o speňažení majetku z podstaty, vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu, dňa bol správca vyzvaný sudcom na výsluch ku konečnej správe na opravu a doplnenie konečnej správy a bol vyzvaný na vrátenie požičaných prostriedkov do 31.08.2010; dňa 13.10.2010 správca písomne doručil súdu správu o zabezpečení finančných prostriedkov na príslušnom účte úpadcu do 30.10.2010; dňa 13.06.2011 prevzal správca opatrenie 27K/232/2002-576, kde mal uloženú povinnosť oznámiť súdu, ako zabezpečil požičanú sumu a doplnil konečnú správu; dňa 27.06.2011 bol vykonaný výsluch správcu sudcom, kde správca deklaroval doplnenie Konečnej správy a vrátenie finančných prostriedkov na účet Úpadcu; uznesením 27K/232/2002-Že-591 právoplatným a vykonateľným dňa 08.11.2011 bol odporca zbavený funkcie správcu a uložené povinnosti voči novoustanovenému správcovi. Zo správy novoustanoveného správcu JUDr. Vladimíra Hericha doručenej dňa 07.12.2011 súdu vyplýva, že odporca súdom uložené povinnosti nesplnil. Z informácií Všeobecnej úverovej banky a.s., výpisov k účtu, výberových lístkov k účtu Úpadcu č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXXXXX je dokázané, že z účtu č. XXXXXXXX - bežný podnikateľský účet Úpadcu, na ktorý boli poukazované aj platby zo speňažovania majetku úpadcu, došlo v čase od 10.05.2004 do 30.12.2010 k hotovostným výberom odporcom v celkovej sume 21.163.508,70 Sk, ktorý bol jediným disponentom a majiteľom účtu v čase od 25.02.2004 do 11.09.2006, pričom podstatná časť výberov je doložená aj výberovými lístkami poskytnutými bankou. Z informácie a výpisu k účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX je dokázané, že na tento súkromný účet odporcu boli uskutočnené bezhotovostné prevody z účtu Úpadcu č. XXXXXXXX v sume 540.000,- Sk. Analýzou tohto účtu Úpadcu boli zistené prevody na ďalšie súkromné účty odporcu vedené v UniCredit Bank Slovakia, a.s., a to na účet č. XXXXXXXX/XXXX vo výške 120.000,- Sk dňa 21.03.2005 a na účet č. XXXXXXXX/XXXX vo výške 150.000,-Sk dňa 12.07.2006. Z informácie Všeobecnej úverovej banky a.s. vyplýva, že ku dňu 09.01.2012 bol účet č. XXXXXXXX dňa 30.09.2011 zrušený a aj účet č. XXXXXXXXXXXXXX bol dňa 06.04.2009 zrušený. Za účelom zabezpečenia vecí, listín, peňažných prostriedkov a počítačových údajov bola realizovaná dňa 26.01.2012 domová prehliadka v rodinnom dome súp. č. XXXX, ul. Č., Ž. - Q. a prehliadka v Advokátskej kancelárii Horný Val č. 31, Žilina, advokáta - odporcu, počas ktorých odporca vydal veci potrebné pre trestné konanie a majúce s ňou súvis. Okrem iných vecí boli vydané a nájdené výberové lístky o výbere hotovostí odporcom z účtov Úpadcu z účtu č. XXXXXXXX, prevodné príkazy na prevod sumy 120.000,- Sk z účtu Úpadcu na osobný účet odporcu, potvrdenie o výbere hotovosti odporcom pri zrušení účtu č. XXXXXXXXXXXXXX/XXXX Úpadcu vedeného vo VUB a.s. Boli zabezpečené informácie z DEXIA banka Slovensko, a.s. k účtom Úpadcu č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX vrátane výpisov z účtov. Boli zabezpečené informácie z TATRA Banka, a.s. k účtu Úpadcu v konkurze č. XXXXXXXXXXX vrátane výpisov. Boli zabezpečené informácie zo Všeobecnej úverovej banky, a.s. k účtom, na ktoré boli poukazované platby z účtu Úpadcu č. XXXXXXXX, a to k účtu č. XXXXXXXX, k účtu č. XXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX, k účtu č. XXXXXXXXXXX. Boli zabezpečené informácie z OTP Banka Slovensko, a.s. k účtom, na ktoré boli poukazované platby z účtu Úpadcu č. XXXXXXXX, a to k účtu č. XXXXXXXX/XXXX, k účtu č. XXXXXXXX/XXXX. Boli zabezpečené informácie z Tatra Banky, a.s. k účtom, na ktoré boli poukazované platby z účtu Úpadcu Považské chemické závody, a.s. č. XXXXXXXX, a to k účtu č. XXXXXXXXXXX, k účtu č. XXXXXXXXXXX, k účtu č. XXXXXXXXXXX, k účtu č. XXXXXXXXXXX. Boli zabezpečené informácie z Československej obchodnej banky, a. s. k účtom, na ktoré boli poukazované platby z účtu Úpadcu č. XXXXXXXX, a to k účtu č. XXXXX-XXXXXXXX/XXXX. Boli zabezpečené informácie z UniCredit Bank Slovakia, a. s. k účtu č. XXXXXXXX/XXXX, na ktorý boli poukazované platby z účtu Úpadcu Považské chemické závody, a. s. č. 2900432, vrátane výpisu. Za účelom náležitého zistenia stavu vecí boli zabezpečené z bankových ústavov - Tatra Banka, a.s. informácie a výpisy k účtom odporcu č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX. Zo Slovenskej sporiteľne, a.s. informácie a výpisy k účtom odporcu č. XXXXXXXXXXX/

XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. Boli zabezpečené informácie z Československej obchodnej banky, a. s. k úverovému účtu odporcu č. úveru XXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX. Boli zabezpečené informácie zo všetkých ostatných bankových ústavov k existencii účtov vedených na osobu odporcu. Z príslušných daňových úradov boli zabezpečené daňové priznania spoločností TAHDIS spol. s r.o., S.H.D.T v.o.s., fyzickej osoby odporcu za roky 2001 -2010. Z príslušných katastrálnych úradov a Geodetického a kartografického ústavu Bratislava získané informácie o nehnuteľnostiach nadobudnutých odporcom a členmi jeho rodiny od roku 1999. Všetky uvedené zisťovania majetkových pomerov obvineného odporcu mali náležite objasniť, kde môžu byť použité resp. spotrebované peňažné prostriedky z účtov Úpadcu. Z dôkazov vyplýva, že obvinený peňažné prostriedky z účtov Úpadcu späť na príslušné účty nevrátil a ani nie sú riadne zabezpečené iným spôsobom v osobnom alebo obchodnom majetku odporcu. Z konkurzných spisov je zrejmá snaha obvineného úmyselne zavádzať konkurzný súd a neplniť svoje povinnosti mu vyplývajúce zo zákona, ako aj povinnosti ukladané mu opatreniami súdu vo vzťahu ku vráteniu peňažných prostriedkov získaných speňažením konkurznej podstaty, čo v konečnom dôsledku viedlo súd k zbaveniu obvineného funkcie správcu. Navyše si obvinený neplní ani zákonnú povinnosť voči novoustanoveným správcom odovzdať riadne konkurznú agendu, podať správu o doterajšej činnosti a iné uložené mu súdom. Podľa ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia. Z uvedeného dôvodu vyšetrovateľ konanie odporcu kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona, pretože ako správca konkurznej podstaty bol povinný podľa ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov, pri výkone svojej funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, ku ktorej v zmysle výkladu tejto povinnosti patrí aj ukladanie finančných prostriedkov správcami výlučne v bankách, ako dlhodobo konštantnou a zákonom dovolenou praxou správy finančných prostriedkov správcami v konkurzných konaniach, pričom takým porušením zo zákona mu vyplývajúcej povinnosti, keďže ním deklarované požičané prostriedky sebe ako fyzickej osobe neboli vrátené na účty Úpadcu do 31.12.2011, spôsobil Úpadcovi škodu v kvalifikovanej výške. Z uvedeného dôvodu konanie obvineného odporcu kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona, nakoľko na základe doteraz zistených skutočností je toto rozhodnutie dôvodné.

Zo zápisnice OR PZ, OKP Žilina ČVS: ORP-207/OEK-ZA-2011 zo dňa 21.08.2012 o výsluchu svedka - poškodeného - navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ v predmetnej trestnej veci uviedol, že bol vyšetrovateľom poučený ako poškodený v tejto trestnej veci o jeho právach poškodeného v zmysle ust. § 46 Trestného poriadku. K svojmu právu na náhradu škody uviedol, že si uplatňuje právo na náhradu škody a súčasne navrhuje, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil páchatelovi povinnosť nahradiť spôsobenú škodu vo výške, ktorá vychádza z opatrenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27K/323/2002-562 zo dňa 20.08.2010, právoplatného dňa 30.08.2010, a to v sume 560.000,- eur, pričom odporca už na účet správcu teda účet navrhovateľa poukázal sumu 40.000,- eur a teda si uplatňuje ku dňu výsluchu náhradu škody vo výške 520.000,- eur. Ďalej navrhovateľ uviedol, že bol upovedomený, že uznesením zo dňa 02.02.2012 podľa ust. § 206 ods. 1 Trestného poriadku pod ČVS: ORP-207/OEK-ZA-2011 je stíhaný vyšetrovateľom PZ OR PZ v Žiline obvinený odporca za obzvlášť závažný zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona. Na otázku vyšetrovateľa, akým spôsobom sa vysporiada s tou skutočnosťou, že bývalý správca Úpadcu - odporca písomne deklaroval konkurznému súdu pôžičky so speňaženia majetku Úpadcu v sume 560.000,- eur pre seba ako fyzickú osobu, avšak z výpisov z účtov Úpadcu a výberových lístkov v bankách vyplýva, že táto suma výberov, ktoré neboli do 02.02.2012 vrátené na účty úpadcu späť predstavuje výšku 21.973.508,70 Sk (729.386,- eur), navrhovateľ uviedol, že k tomu by vyjadril momentálne také stanovisko, že ak rozdiel tejto sumy, ktorú deklaroval súdu a ktorá je podložená výbermi z účtov nebol použitý na úhradu nákladov konkurzu, bude samozrejme žiadať sumu vo výške 729.386,- eur späť na účet správcu.

Rozsudkom Okresného súdu Žilina spis. zn. 22T/63/2013 vyhláseným na verejnom zasadnutí dňa 07.10.2014 (vyplýva z fotokópie zápisnice Okresného súdu Žilina o verejnom zasadnutí zo dňa 07.10.2014 spis. zn. 22T/63/2013 na č. I. 32 spisu), ktorý nadobudol právoplatnosť podľa ust. § 334 ods. 4 a 5 Trestného poriadku rovnakého dňa, bola súdom podľa ust. § 334 ods. 1 a 4 Trestného poriadku schválená dohoda o vine a treste zo dňa 02.09.2014 uzavretá medzi prokurátorom Krajskej prokuratúry v Žiline a obvineným odporcom v znení, že obvinený odporca sa uznáva za vinného z obzvlášť závažného zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa ust. § 237

ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa medzi inými skutkami dopustil aj tým, že ako správca konkurznej podstaty Úpadcu v čase od 10.05.2004 do 30.12.2010 vykonal výbery finančnej hotovosti z účtu úpadcu č. XXXXXXXX/XXXX vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. v celkovej výške 21.163.508,70 Sk, z tohto účtu vykonal prevody na svoj súkromný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo Všeobecnej úverovej banke, a. s. dňa 12.06.2006, dňa 31.07.2006, dňa 23.08.2006 a dňa 09.10.2006 v celkovej sume 540.000,- Sk, vykonal prevod na svoj súkromný účet vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s. č. XXXXXXXX/XXXX dňa 21.03.2005 v sume 120.000,- Sk, vykonal prevod na svoj súkromný účet vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s. č. XXXXXXXX/XXXX dňa 12.07.2006 v sume 150.000,- Sk a z účtu úpadcu č. XXXXXXXXXXXX/XXX vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. vykonal pri jeho uzavretí dňa 06.04.2009 výber v hotovosti v sume 3.083,83 eur, Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý vedie konkurzné konanie pod spis. zn. 27K 232/2002, oznámil, že tieto finančné prostriedky Úpadcu získané zo speňaženého majetku konkurznej podstaty, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov, požičal v sume 560.000,- eur sebe ako fyzickej osobe, čím porušil povinnosť podľa ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, pri výkone správcu postupovať s odbornou starostlivosťou, uvedené finančné prostriedky Úpadcovi nevrátil, čím spôsobil Úpadcovi škodu najmenej vo výške 560.000,- eur, z ktorých doposiaľ uhradil 175.000,- eur; teda inému spôsobil škodu veľkého rozsahu tým, že porušil všeobecne záväzným predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov. Súčasne bola rozsudkom obvinenému odporcovi uložená povinnosť nahradiť poškodenému Úpadcovi škodu vo výške 385.000,- eur.

Podľa ust. § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného od 01.07.2005, konkurzy a vyrovnania vyhlásené alebo povolené pred účinnosťou tohto zákona, ako aj právne vzťahy s nimi súvisiace sa spravujú podľa doterajších právnych predpisov.

Podľa ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) účinného do 30.06.2005, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

Podľa ust. § 14 ods. 1 písm. c) ZKV v znení zákona č. 238/2000 Z. z. účinnom od 01.08.2000 do 30.06.2005, súdne a iné konania podľa osobitného predpisu, [2a) napríklad Občiansky súdny poriadok, zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), zákon Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 387/1996 Z. z. o zamestnanosti v znení neskorších predpisov] ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty, alebo konania o nárokoch, ktoré majú byť uspokojené z tohto majetku, možno začať na návrh správcu alebo podaním návrhu proti správcovi; ak ide o pohľadávky, ktoré treba prihlásiť v konkurze (§ 20), môže byť konanie začaté v súlade s ustanoveniami § 23 a 24.

Podľa ust. § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa ust. § 106 ods. 1 OZ v znení zákona č. 131/1982 Zb. účinnom od 01.04.1983, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Podľa ust. § 106 ods. 2 OZ, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí ak ide o škodu na zdraví.

Podľa ust. § 122 ods. 2 OZ, koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.

Podľa ust. § 420 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa ust. § 420 ods. 3 zákona OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa ust. § 442 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa ust. § 517 ods. 1 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa ust. § 563 OZ v znení zákona č. 509/1991 Zb. účinnom od 01.01.1992, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

Podľa ust. § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia Vlády SR č. 586/2008 Z. z. účinnom do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (§ 17 ods. 1 zákona č. 659/2007 Z. z. o zavedení meny euro v Slovenskej republike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa ust. § 10c nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení nariadenia Vlády SR č. 20/2013 Z. z. účinnom od 01.02.2013, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Podľa ust. § 153 ods. 2 O.s.p., súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.

Pokiaľ sa tak týka samotného právneho posúdenia veci možno konštatovať vychádzajúc z opisu rozhodujúcich skutočností (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) uvedeného navrhovateľom v podanom návrhu na začatie konania zo dňa 17.01.2013 a v podaní urobenom ústne do zápisnice na pojednávaní dňa 24.02.2015, že navrhovateľ ako správca konkurznej podstaty Úpadcu oprávnený podľa cit. ust. § 206 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. (keďže konkurz na majetok Úpadcu bol nepochybne vyhlásený pred 01.07.2005) v spojení s cit. ust. § 14 ods. 1 písm. c) ZKV si bez najmenších pochybností žalovaný nárok voči odporcovi uplatňoval titulom náhrady škody, ktorá mala Úpadcovi vzniknúť porušením povinností podľa cit. ust. § 8 ods. 2 ZKV odporcom ako predchádzajúcim správcom konkurznej podstaty Úpadcu. Správca konkurznej podstaty má povinnosť pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou. Ustanovenie takejto povinnosti správcovi konkurznej podstaty je podmienené tým, že výkon tejto funkcie je umožnený len tým osobám, ktoré na to majú primeranú odbornú spôsobilosť. Táto základná povinnosť správcu konkurznej podstaty sa tak viaže nielen na profesionálnu správu majetku konkurznej podstaty, ale i na jeho profesionálny postup v celom konkurznom konaní vôbec. Správca konkurznej podstaty je tak povinný za každých okolností vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. To platí nielen v samotnom konkurznom konaní, ale tiež v incidenčných sporoch a samozrejme i ďalších právnych úkonoch konaných správcom konkurznej podstaty mimosúdne. Za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uložil súd (teda nielen povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou) nesie správca konkurznej podstaty zodpovednosť nielen voči účastníkom konkurzu (konkurzným veriteľom a úpadcovi), ale tiež aj voči ďalším osobám zúčastnených na konkurzu, a to aj keď nie sú účastníkmi konkurzu. Pokiaľ sa týka posúdenia formy uvedenej zodpovednosti správcu konkurznej podstaty podľa ust. § 8 ods. 2 ZKV súd sa stotožňuje s publikovanou právnou teóriou (napr. autorov JUDr. Jaroslav Zelenka, PhD., JUDr. Jolana Maršíková: Zákon o konkurzu a vyrovnání Komentář, 2. podstatne prepracované a doplnené vydanie, vydavateľ LINDE Praha, a. s. - Právnické a ekonomické nakladateľství a knihkupectví Bohumily Hořínkové a Jana Tuláčka, rok 2002, str. 168,169), že u tejto formy zodpovednosti nejde o rozšírenie prípadov zvláštnej zodpovednosti, ale ide o všeobecnú zodpovednosť. Môže byť otázkou, či sa bude zodpovednosť správcu konkurznej podstaty za porušenie jeho povinností spravovať režimom OZ, alebo podľa ObZ (zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník). Súd má stotožňujúc sa s touto právnou teóriou za to, že zodpovednosť správcu konkurznej podstaty sa bude spravovať len režimom OZ, t. j. cit. ust. § 420, pričom nie je zásadne možné použiť ust. § 373 a nasl., resp. ust. § 757 ObZ. Aby sa zodpovednosť správcu konkurznej podstaty mohla riadiť režimom podľa ust. § 373 ObZ, je potrebné, aby išlo o porušenie povinností správcu zo záväzkového vzťahu upraveného ObZ. Ako priamo vyplýva z dikcie ust. § 8 ods. 2 ZKV, správca konkurznej podstaty zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uložil súd. Je teda zrejme, že táto zodpovednosť sa neviaže na porušenie záväzkových povinností, pričom neexistuje

ani akýkoľvek záväzkový vzťah, od ktorého by bolo možné správcovu zodpovednosť ďalej dovodzovať. K tomu, aby vznikla správcovi konkurznej podstaty mimozáväzková zodpovednosť podľa ust. § 757 ObZ je potrebné, aby išlo o porušenie povinností vyplývajúcich z ObZ. Správcovi konkurznej podstaty však povinnosti ukladá najmä ZKV. Pokiaľ tak správca konkurznej podstaty neporuší povinnosť ustanovenú výlučne v ObZ, je potrebné jeho zodpovednosť za škodu vzniknutú porušením jeho povinností podľa ZKV posudzovať zásadne podľa ust. § 420 a nasl. OZ. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa ust. § 420 ods. 1 OZ je porušenie právnej povinnosti (uloženej najmä ZKV alebo súdom), spôsobená škoda (napr. konkurzným veriteľom, úpadcovi), príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a spôsobenou škodou a napokon zavinenie.

Porušenie právnej povinnosti povinným subjektom spočíva v existencii konania, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. K porušeniu právnej povinnosti môže dôjsť formou protiprávneho konania alebo opomenutím toho, čo malo byť v súlade s právom vykonané.

Pod pojmom škody je z teoreticko-právneho hľadiska nutné rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Rozoznáva sa skutočná škoda a ušlý zisk. Pod skutočnou škodou treba rozumieť zmenšenie majetku poškodeného, prípadne aj náklady potrebné na to, aby sa dosiahol predchádzajúci stav. Pod ušlým ziskom treba rozumieť to, čo by poškodený mohol získať, keby nedošlo k vzniku škody.

Existenciu príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, je nutné v každom konkrétnom prípade bezpochybné preukázať, teda nemožno ju len predpokladať. Ide o vzťah príčiny - porušenia právnej povinnosti a následku - vzniku škody.

Na rozdiel od predchádzajúcich predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, ktoré majú objektívny charakter, má zavinenie výslovne subjektívnu povahu. Predstavuje psychický vzťah škodcu k protiprávnemu konaniu a ku škode. Zavinenie môže byť vo forme úmyslu, priameho alebo nepriameho alebo vo forme nedbanlivosti, vedomej alebo nevedomej. Pre splnenie podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu nie je podstatné či ide o úmyselné alebo nedbanlivostné zavinenie. Konštrukcia zodpovednosti za škodu podľa ust. § 420 OZ vychádza z prezumpcie (predpokladu, vyvrátiteľnej právnej domnienky) zavinenia, pričom je na škodcovi, aby preukázal, že škodu nezavinil (exkulpácia, vyvinenie; ust. § 420 ods. 3 OZ). Nejde tak o objektívnu zodpovednosť. Škodca musí preukázať existenciu takých okolností, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od neho objektívne požadovať.

Splnenie všetkých uvedených predpokladov zodpovednosti za vznik škody u škodcu je tak nevyhnutnou hmotno-právnou podmienkou vzniku jeho pasívnej legitímácie v súdnom konaní z titulu náhrady škody. Na druhej strane navrhovateľ musí pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody na súde preukázať naplnenie prvých troch predpokladov vzniku zodpovednosti odporcu podľa ust. § 420 OZ, t. j. porušenie právnej povinnosti, spôsobenú škodu a príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a spôsobenou škodou. Pokiaľ nie je navrhovateľom v súdnom konaní preukázané naplnenie čo i len jedného z predpokladov, bez skúmania splnenia ďalších predpokladov neostáva súdu nič iné ako návrh zamietnuť.

Je teda zrejmé, že z hľadiska pasívnej vecnej legitímácie odporcu, táto mala vyplývať z jeho zodpovednosti za škodu podľa cit. ust. § 8 ods. 2 ZKV, ktoré je potrebné posudzovať z hľadiska naplnenia podmienok vzniku tejto zodpovednosti podľa cit. ust. § 420 ods. 1 OZ, pričom základnou podmienkou vzniku jeho zodpovednosti tak v danom prípade bolo jeho protiprávne konanie v rozpore s cit. ust. § 8 ods. 2 ZKV, t. j. konanie porušujúce jeho povinnosti správcu konkurznej podstaty postupovať s odbornou starostlivosťou, resp. uložené mu zákonom alebo súdom.

Z hľadiska posúdenia naplnenia jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti odporcu za škodu vzniknutú úpadcovi, ktorej náhrady sa v zmysle cit. ust. § 14 ods. 1 písm. c) ZKV domáhal navrhovateľ ako správca konkurznej podstaty úpadcu (čím je založená aktívna vecná legitímácia navrhovateľa v spore), súd považuje za potrebné na úvod poukázať na stanovisko Najvyššieho súdu SSR spis. zn. Cpj 35/78 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 22/1979, podľa ktorého v súvislosti s otázkou viazanosti odsudzujúcim rozhodnutím v zmysle ust. § 135 ods. 1 O.s.p. ide najmä o to, ktoré okolnosti rozhodné pre vyriešenie sporu o náhradu škody, musí súd prevziať z trestného rozsudku, bez toho aby ich musel a mohol v občianskom súdnom konaní znovu zisťovať. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú vo väčšine prípadov (t. j. prípadov všeobecnej zodpovednosti) protiprávne konanie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody a zavinenie. V každom takom spore je tak predovšetkým nutné riešiť viazanosť súdu v súvislosti s týmito okolnosťami. Súd v občianskom súdnom konaní vychádza z toho, že sú viazané trestnými rozsudkami, pokiaľ ide o zavinené protiprávne konanie škodcu. K pochybeniam však v praxi súdov dochádza v otázke vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody.

V súvislosti s riešením tejto otázky je nutné si uvedomiť, že súd je viazaný len výrokom (nie však odôvodnením) napr. trestného rozsudku. Z výroku o vine je potom nutné vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu i skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a. Rozsah viazanosti rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin, alebo prečin a kto ich spáchal, je tak daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo prečinu zároveň okolnosťami významnými pre rozhodnutie o náhrade škody. Rozhodnutie o tom, že bol spáchaný dokonaný trestný čin, neznamená vždy len konštatovanie zavineného protiprávneho konania určitého páchatel'a, ale i záver o narušení chránených spoločenských vzťahoch a o vzniku určitej ujmy, ktorú v prípade niektorých trestných činov predstavuje škoda na majetku, prípadne nemajetková ujma, ktorých odškodnenie právne predpisy pripúšťajú (napr. pri ublížení na zdraví), ako aj záver o existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a zmienenou ujmou. Nemožno tak stotožňovať rozhodnutie o spáchaní trestného činu vždy len so záverom o protiprávnom konaní. Súd v občianskom súdnom konaní však nie je viazaný v zmysle ust. § 135 ods. 1 O.s.p. pokiaľ ide o výšku škody. Súčasne súd poukazuje aj na právny názor vyjadrený v rozsudku Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 32Cdo 4179/2007 zo dňa 13.01.2009, podľa ktorého je súd viazaný výrokom rozsudku vydaného v trestnom konaní, nie však jeho odôvodnením. Nie je však oprávnený skúmať vecnú správnosť výroku takého rozhodnutia, ani procesný postup k príslušnému rozhodnutiu vedúci. (obdobne napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu 3Cdon 1091/96 publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 11/2000) S poukazom na uvedený výklad viazanosti v občianskom súdnom konaní podľa ust. § 135 ods. 1 O.s.p. sa súd nezaoberal dokazovaním tvrdení navrhovateľa o konaní odporcu, ktoré malo naplniť znaky protiprávneho konania. Súd vychádzajúc z výroku rozsudku Okresného súdu Žilina spis. zn. 22T/63/2013 zo dňa 07.10.2014, mal za zistené, že odporca sa dopustil konania spočívajúceho v tom, že ako správca konkurznej podstaty Úpadcu v čase od 10.05.2004 do 30.12.2010 vykonal výbery finančnej hotovosti z účtu úpadcu č. XXXXXXXX/XXXX vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. v celkovej výške 21.163.508,70 Sk, z tohto účtu vykonal prevody na svoj súkromný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo Všeobecnej úverovej banke, a. s. dňa 12.06.2006, dňa 31.07.2006, dňa 23.08.2006 a dňa 09.10.2006 v celkovej sume 540.000,- Sk, vykonal prevod na svoj súkromný účet vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s. č. XXXXXXXX/XXXX dňa 21.03.2005 v sume 120.000,- Sk, vykonal prevod na svoj súkromný účet vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s. č. XXXXXXXX/XXXX dňa 12.07.2006 v sume 150.000,- Sk a z účtu úpadcu č. XXXXXXXXXXXX/XXX vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a.s. vykonal pri jeho uzavretí dňa 06.04.2009 výber v hotovosti v sume 3.083,83 eur, Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorý vedie konkurzné konanie pod spis. zn. 27K 232/2002, oznámil, že tieto finančné prostriedky Úpadcu získané zo speňaženého majetku konkurznej podstaty, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov, požičal v sume 560.000,- eur sebe ako fyzickej osobe, čím porušil povinnosť podľa ust. § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, pri výkone správcu postupovať s odbornou starostlivosťou, uvedené finančné prostriedky Úpadcovi nevrátil.

Na základe uvedeného je možné ustáliť, že odporca konal v danom prípade protiprávne v rozpore so svojimi povinnosťami podľa cit. ust. § 8 ods. 2 ZKV, a to tak, že z v období od 10.05.2004 do 30.12.2010 vykonal výbery a prevody z bankových účtov Úpadcu v celkovej sume 732.470,70 eur (21.163.508,70 Sk + 540.000,- Sk + 120.000,- Sk + 150.000,- Sk + 3.083,83 eur), pričom časť týchto peňažných prostriedkov v sume 560.000,- eur požičal sám sebe ako fyzickej osobe a tieto peňažné prostriedky na účet Úpadcu nevrátil.

Možno v ďalšom konštatovať, že Úpadcovi bez najmenších pochybností vznikla v príčinnej súvislosti s uvedeným protiprávnym konaním odporcu škoda spočívajúca v zmenšení jeho majetku o nevrátenú peňažnú sumu odporcom.

Pokiaľ sa týka posledného predpokladu vzniku zodpovednosti odporcu za škodu, súd konštatuje, že odporca neprodukoval v konaní žiadne dôkazy (rovnako ani tvrdenia), ktorými by vyvrátil právnu domnienku podľa cit. ust. § 420 ods. 3 OZ spočívajúcu v prezumpcii jeho zavineného konania.

Súd mal tak v konaní preukázané naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti odporcu za škodu podľa ust. § 420 OZ, teda zároveň aj pasívnu vecnú legitimáciu odporcu v konaní.

Uvedené závery súdu napokon ani neboli medzi účastníkmi sporné, pričom odporca svoj peňažný záväzok voči navrhovateľovi čo do jeho základu, ako aj výšky 560.000,- eur písomne v súlade s cit. ust. § 558 OZ uznal dňa 16.02.2012 (viď zápisnica z úkonu správcu konkurznej podstaty Úpadcu zo dňa 16.02.2012. Rovnako tento svoj záväzok odporca uznal aj vo svojich vyššie spomenutých písomných vyjadreniach k návrhu na začatie konania.

Súčasne je možné konštatovať, že odporcom uznaný peňažný záväzok vo výške 560.000,- eur (z ktorého suma 520.000,- eur bola aj predmetom pôvodne podaného návrhu na začatie konania) bol aj odporcom nesporne splnený čo do výšky 173.000,- eur (t. j. v sume 40.000,- eur pred podaním návrhu na

začatie konania a v sume 133.000,- eur po podaní návrhu na začatie konania dňa 07.07.2014). Súčasne bol odporca zaviazaný uhradiť tento ním uznaný záväzok (čo do výšky 560.000,- eur) v rozsahu sumy 385.000,- eur rozsudkom Okresného súdu Žilina spis. zn. 22T/63/2013 zo dňa 07.10.2014.

Pokiaľ sa teda navrhovateľ domáhal v ďalšom priebehu konania zaplatenia sumy 144.499,79 eur (ako súčtu zvyšku pôvodne návrhom na začatie konania zo dňa 17.01.2013 uplatňovanej sumy nároku na náhradu škody vo výške 2.000,- eur a sumy 142.499,79 eur, o ktorú navrhovateľ zvýšil výšku ním uplatneného nároku na náhradu škody podaním ústne urobeným do zápisnice dňa 24.02.2015), súd bez ďalšieho konštatuje, že odporca uznal svoj peňažný záväzok v rozsahu sumy 2.000,- eur (ako súčasť pôvodnej sumy 560.000,- eur), a preto súd návrhu v časti o zaplatenie sumy 2.000,- eur ako dôvodnému vyhovel a odporcu zaviazal na jej zaplatenie navrhovateľovi.

Čo sa týka navrhovateľom uplatneného nároku na zaplatenie sumy 142.499,79 eur, súd sa s poukazom na odporcom uplatnenú námietku premlčania a s poukazom na zjednocovacie stanovisko podané Najvyšším súdom ČSSR spis. zn. Sc 2/1983 zo dňa 26.04.1983 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. R 29/1983 [podľa ktorého právo (nárok) na náhradu škody nemôže súd priznať, ak sa dovoľáva účastník konania premlčania a toto právo je premlčané, aj keď nie je ešte preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody], primárne zaoberal námietkou premlčania tohto nároku tak, ako ju odporca v konaní uplatnil.

Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť nároku možno odvrátiť námietkou premlčania. Premlčanie je teda uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik súdnej vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému v súdnom konaní priznať. Premlčaním právo samo osebe nezaniká, iba sa oslabuje, a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Ak však žalovaný vznesie námietku, nárok zaniká, ale subjektívne právo trvá naďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu.

Pri premlčaní práva na náhradu škody podľa ust. § 420 OZ je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna (§ 106 ods. 1 OZ) a dlhšia objektívna (§ 106 ods. 2 OZ). Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba.

Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a na začatie jej plynutia vždy treba rešpektovať subjektívnu stránku poškodeného, týkajúcu sa jeho vedomosti:

a) o škode (teda nie o protiprávnom úkone či o škodnej udalosti) ako o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktorú možno objektívne vyčíslit' v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí zhodovať s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym konaním [„Pojem "dozvedel sa o škode" vyjadruje nielen vedomosť poškodeného o protiprávnom úkone alebo o udalosti, ktorou bola škoda spôsobená, ale aj o tom, že vznikla majetková ujma určitého druhu a rozsahu, ktorú možno natoľko objektívne vyjadriť (vyčíslit' v peniazoch), aby mohol poškodený svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Ide teda o vedomosť nielen o vzniku a existencii škody, ale aj o jej výške (o rozsahu v peňažnom zmysle).“ z rozhodnutia Najvyššieho súdu SSR spis. zn. 3Cz 16/78 zo dňa 20.04.1978; obdobne tiež rozsudok Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 25Cdo 721/2005 zo dňa 29.11.2006],

b) o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, teda o zodpovednom subjekte. [z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3 Cdo 35/2008 zo dňa 21.08.2008: „...pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, je treba vychádzať z preukázanej vedomosti poškodeného. O tom, kto za škodu zodpovedá, sa poškodený dozvie vtedy, ak obdrží informáciu, na základe ktorej si môže urobiť úsudok o osobe konkrétneho škodcu, teda akonáhle získa vedomosť o takých skutkových okolnostiach, ktoré sú rozhodné pre určenie zodpovedného subjektu. Pritom stačí, aby skutkové okolnosti, ktorými poškodený disponuje, boli spôsobilé urobiť záver o tom, kto zodpovedá za škodu, ktorá mu vznikla. Rozhodujúcim teda je, kedy sa poškodený o skutkových okolnostiach preukázateľne dozvedel, a nie či a kedy si mohol na ich základe vytvoriť právny záver o zodpovednosti určitej osoby či si overiť jej identitu. Začiatok behu subjektívnej premlčacej doby nie je závislý na tom, či a kedy si poškodený zabezpečí dostatok dôkazov alebo kedy si vytvorí pre neho priaznivejšiu procesnú situáciu k tomu, aby skutkové okolnosti, o ktorých má vedomosť, mohol v súdnom konaní preukázať. Subjektívna vedomosť poškodeného o osobe, ktorá je zodpovedná za škodu, teda nepredpokladá nespochybniteľnú istotu v určení osoby zodpovednej za vznik škody, ale vychádza sa z predpokladu, že od osoby, ktorá

vie o vzniku škody, možno požadovať, aby nárok uplatnila na súde, ak má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, za ktorých sa javí zodpovednosť určitej konkrétnej osoby dostatočne pravdepodobná. K tomu, aby sa právnická osoba dozvedela o škode a kto za ňu zodpovedá, nie je nutné, aby túto vedomosť nadobudol jej štatutárny orgán; je postačujúce, keď sa o tom dozvie niektorý jej organizačný útvar a jeho vedúci zamestnanec, resp. zamestnanec, do ktorého pôsobnosti patrí riadiť prácu na určitom úseku a robiť opatrenia k tomu, aby nedochádzalo ku škodám.“].

Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, právo na náhradu škody sa premlčí najneskôr za tri roky, ak ide o škodu spôsobenú z nedbanlivosti alebo o škodu, za ktorú sa zodpovedá objektívne, a za desať rokov, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne. V týchto prípadoch objektívna premlčacia doba začína plynúť od udalosti, z ktorej škoda vznikla, t.j. od škodnej udalosti.

Je nepochybné, že odporca uplatnil námietku premlčania z dôvodu premlčania práva navrhovateľa uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby podľa cit. ust. § 106 ods. 1 OZ.

Súd sa tak v danom prípade zaoberal otázkou začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby navrhovateľom uplatneného práva na náhradu škody v sume 142.499,79 eur.

Súd mal v kontexte nastolenej otázky za preukázané, že navrhovateľovi bol obsah vyššie spomínaného uznesenia ČVS:ORP-207/OEK-ZA-2011 vydaného dňa 02.02.2012 L.. T.. T. A. nepochybne známy najneskôr dňa 21.08.2012, kedy bol o tomto uznesení upovedomený pri svojom výsluchu ako svedok - poškodený v predmetnej trestnej veci obvineného odporcu, čo nepochybne vyplýva zo zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 21.08.2012 vykonaného vyšetrovateľom L.. T.. T. A.. Z obsahu tohto uznesenia vyplývajú všetky skutkové okolnosti, ktorými navrhovateľ odôvodnil a preukazoval uplatňovaný nárok na náhradu škody, a to pokiaľ ide o rozsah škody čo do sumy 142.499,79 eur. Navrhovateľ zásadne neprodukoval ohľadom tohto nároku žiadne iné skutkové tvrdenia, ktoré by nevyplyvali z dotknutého uznesenia ČVS:ORP-207/OEK-ZA-2011 zo dňa 02.02.2012. Súčasne súd poukazuje na to, že navrhovateľova pozornosť bola výslovne pri tomto jeho výsluchu zo strany vyšetrovateľa upriamená na skutočnosť, že zo strany odporcu nebola Úpadcovi (resp. navrhovateľovi ako správcovi konkurznej podstaty Úpadcu) do 02.02.2012 vrátaná peňažná suma v celkovej výške 729.386,- eur (viď už vyššie citovaná posledná otázka vyšetrovateľa a odpoveď navrhovateľa pri jeho výsluchu dňa 21.08.2012). Možno tak bezpečne konštatovať, že v zmysle ust. § 106 ods. 1 OZ navrhovateľ nadobudol vedomosť o škode v celej navrhovateľom požadovanej výške náhrady tejto škody v sume 702.499,79 eur najneskôr dňa 21.08.2012. Pokiaľ ide tak o čas uplynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody v danom prípade, subjektívna premlčacia doba uplynula v súlade s cit. ust. § 122 ods. 2 OZ dňom 21.08.2014 (o 24.00 hod.).

V kontexte výkladu inštitútu premlčania práva považuje súd za potrebné dať do pozornosti, že právo na peňažné plnenie od dlžníka musí veriteľ vykonať včas, a to nielen čo do základu, ale aj čo do jeho rozsahu (výšky), inak v prípade neuplatnenia práva v celom jeho rozsahu (výške) včas ešte pred uplynutím premlčacej doby, nemožno veriteľovi v tomto rozsahu uplatnené právo priznať, ak dlžník uplatní námietku premlčania, a to aj napriek tomu, že veriteľ si právo čo do jeho základu uplatnil včas.

Navrhovateľ si však nárok na náhradu škody v rozsahu sumy 142.499,79 eur uplatnil na súde (vykonal právo) až po uplynutí premlčacej doby, a to dňa 24.02.2015, teda cca 6 mesiacov po uplynutí premlčacej doby. Vzhľadom na odporcom vznesenú námietku premlčania súd navrhovateľovi nemohol v zmysle cit. ust. § 100 ods. 1 OZ priznať právo na náhradu škody v premlčanom rozsahu a návrh v časti o zaplatenie sumy 142.499,79 eur bez ďalšieho (dokazovania existencie záväzku odporcu v tomto rozsahu) zamietol. V tejto súvislosti treba podotknúť, že súd neopovažoval za správnu právnu argumentáciu navrhovateľa k odporcom vznesenej námietke odporcu, podľa ktorej by mala byť takáto námietka neprípustná a nedôvodná. V danom prípade súd nepovažoval vznesenie námietky premlčania odporcom ani za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ), a to vzhľadom na to, že k premlčaniu práva došlo uplynutím subjektívnej premlčacej doby a teda navrhovateľ sám svojou nečinnosťou zavinil stav, pre ktorý mu nebolo možné súdom v dôsledku dôvodne uplatnenej námietky premlčania odporcom priznať žalované plnenie v rozsahu sumy 142.499,79 eur.

Ak ide o navrhovateľom uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania z pôvodne žalovanej sumy 520.000,- eur, a to za obdobie od 17.02.2012 do zaplatenia, súd tento navrhovateľom uplatnený nárok posúdil ako nárok podľa cit. ust. § 517 ods. 2 OZ. Ohľadom času plnenia peňažného záväzku odporcu nahraď škodu v sume 520.000,- eur je potrebné uviesť, že OZ nestanovuje čas plnenia záväzku na náhradu škody. Splatnosť tohto záväzku je tak potrebné posúdiť podľa cit. ust. § 563 OZ, v zmysle ktorého je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Súd mal za to, že navrhovateľ požiadal odporcu o plnenie najneskôr dňa 15.02.2012, keďže odporca sa podľa Zápisnice z úkonu správcu konkurznej podstaty Úpadcu - navrhovateľa zo dňa 16.02.2012 mal dostaviť k navrhovateľovi na základe výzvy navrhovateľa na odovzdanie finančných prostriedkov (deň tejto

výzvy musel logicky predchádzať dňu stretnutia účastníkov, t. j. dňa 16.02.2012). Odporca tak bol povinný plniť navrhovateľovi svoj peňažný záväzok vo výške 520.000,- eur dňa 16.02.2012, a preto sa dňom nasledujúcim, t. j. dňa 17.02.2012 dostal s plnením tohto peňažného záväzku do omeškania. Súd napokon poukazuje na to, že odporca ani nenamietal navrhovateľom tvrdený počiatok omeškania odporcu s plnením jeho peňažného záväzku. Navrhovateľovi tak vzniklo v dôsledku omeškania odporcu s plnením jeho peňažného záväzku vo výške 520.000,- eur právo požadovať od odporcu úroky z omeškania vo výške podľa cit. ust. § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2013 (s poukazom na cit. prechodné ust. § 10c nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z.), t. j. vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššej, ako bola základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania odporcu s plnením jeho peňažného záväzku, t. j. ku dňu 17.02.2012, teda vo výške 9 % ročne (súd má zo svojej činnosti vedomosť, že základná úroková sadzba ECB bola ku dňu 17.02.2012 vo výške 1 % ročne; § 121 O.s.p.) zo sumy 520.000,- eur odo dňa 17.02.2012 do zaplatenia. Berúc do úvahy skutočnosť, že odporca plnil časť svojho peňažného záväzku čo do rozsahu sumy 133.000,- eur nesporne dňa 07.07.2014 (ako to uviedol navrhovateľ na pojednávaní dňa 24.02.2015 a odporca proti tomu námietku nevzniesol) súd ustálil, že navrhovateľ má ku dňu rozhodnutia súdu nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne: zo sumy 520.000,- eur od 17.02.2012 do 07.07.2014 a zo sumy 387.000,- eur od 08.07.2014 do zaplatenia. Za obdobie omeškania odporcu s plnením jeho peňažného záväzku v sume 520.000,- eur od 17.02.2012 do 10.07.2012 (145 dní) tak vznikol navrhovateľovi nárok na zaplatenie sumy 18.591,78 eur (520.000,- eur x 145 dní obdobia / 365 dní kalendárneho roka x 9 % ročne = 18.591,78 eur), a preto súd návrhu navrhovateľa v tejto časti o zaplatenie kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 520.000,- eur za obdobie od 17.02.2012 do 10.07.2012 v sume 18.591,78 eur ako dôvodnému vyhovel a zaviazal odporcu na zaplatenie tejto sumy. Pokiaľ ide o zvyšný navrhovateľom uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, súd konštatuje, že navrhovateľ si tento uplatnil v menšom rozsahu, ako mu v zmysle vyššie uvedené prislúchal, avšak súd viazaný návrhom na začatie konania podľa ust. § 153 ods. 2 O.s.p. tak navrhovateľovi priznal tento nárok len v uplatnenej výške a zaviazal odporcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 520.000,- eur od 11.07.2012 do 07.07.2014 a zo sumy 387.000,- eur od 08.07.2014 do zaplatenia. Podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Napokon pokiaľ ide o trovy konania súd o týchto rozhodol podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p. s poukazom na väčšiu zložitosť veci tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k Vandám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.